

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

25. ZÁŘÍ 2022

Z obsahu:

Pokora,

odpuštění, mírnost

Homilie papeže Františka
na nádvoří baziliky
Panny Marie
z Collemaggio v LAquile
28. srpna 2022
- strana 2 -

Svatý Nil Mladší

Libor Rösner
- strana 4 -

Zotročení vírou

v neexistenci Boha
P. M. Piotrowski SJ
- strana 5 -

Supplica

(naléhavá prosba)
k sv. Terezii z Lisieux
- strana 8 -

Moderní encyklika proti modernismu (4 - dokončení)

P. PhDr. ThLic. Štěpán
Maria Filip, Th.D., OP
- strana 9 -

**Modlitba za mír a pokoj
ve světě, v rodinách
i v každém lidském srdci**
- strana 10 -

Nebe nad močály (12)
Četba na pokračování
- strana 12 -

Svatý Václave, vévodo české země, oroduj za nás...

Pokora, odpuštění, mírnost

Homilie papeže Františka na nádvoří baziliky
Panny Marie z Collemaggio v L'Aquile 28. srpna 2022

Svatí jsou fascinujícím vysvětlenním evangelia. Jejich životy jsou privilegovaným úhlem pohledu, z něhož můžeme nahlédnout na dobrou zprávu, kterou přišel hlásat Ježíš, totiž že Bůh je náš Otec a každý je jím milován. To je jádro evangelia a Ježíš je důkazem této Lásky, jeho vtělením, jeho tváří.

Dnes slavíme eucharistii ve zvláštní den pro toto město a pro tuto církev: Celestýnskou slavnost odpuštění. Jsou zde uloženy ostatky svatého papeže Celestýna V. Zdá

se, že tento muž si plně uvědomuje to, co jsme slyšeli v prvním čtení: „Čím větší jsi, tím více se pokořuj a najdeš milost před Hospodinem.“ (Sir 3,18) Mylně si pamatujeme postavu Celestýna V. jako „toho, kdo učinil velké odmítnutí“, jak se vyjádřil Dante v Božské komedii; Celestýn V. nebyl mužem „ne“, byl mužem „ano“.

Ve skutečnosti neexistuje jiný způsob, jak uskutečnit Boží vůli, než přijmout sílu pokorných. Právě proto, že jsou takoví, vypadají pokorní v očích lidí jako slabí

a poražení, ale ve skutečnosti jsou pravými vítězi, protože jako jediní zcela důvěřují Pánu a znají jeho vůli. Bůh skutečně „zjevuje svá tajemství pokorným. [...] Skrze pokorné je oslaven.“ (Sir 3,19–20) V duchu světa, který ovládá pýcha, nás dnešní Boží slovo vyzývá, abychom byli pokorní a mírní. Pokora nespočívá v tom, že se znehodnocujeme, ale ve zdravém realismu, který nás nutí uvědomit si své možnosti, ale také svou bídu. Právě pokora, která vychází z naší bíd, nás nutí odvrátit se od sebe a obrátit svůj pohled k Bohu, který může všechno a také pro nás získává to, co sami nemůžeme mít. „Tomu, kdo věří, je možné všechno.“ (Mk 9,23)

Pokračování na str. 11

Co má společného člověk, pokora a země? V latině jsou totiž tato tři slova příbuzná: *homo*, nebo také *humanus* (člověk), *humilitas* (pokora) a *humus* (země, hlína). A tak jako z Písma svatého víme, že Bůh stvořil člověka z hlíny země, a příbuznost slov dává logiku, tak i pokora do celého konceptu bytí člověka velmi dobře zapadá. Pokora je opakem pýchy, vyvyšování se. Pokora znamená být při zemi, být do slova uzemněný. To můžeme velmi pěkně sledovat v Ježíšově poučení, které nám ve svém evangeliu zaznamenal sv. Lukáš (Lk 14,1.7–14): Ježíš je pozván na oběd do domu jednoho farizeje a pozorně sleduje, jak se mnozí předhánějí, aby získali nejlepší místa u stolu. To mu dává podnět k vyprávění podobenství, které zůstává platné i pro nás dnes: „Pozve-li tě někdo na svatbu, nesedej si dopředu; vždyť mezi pozvanými může být někdo váženější, než jsi ty, a ten, kdo vás oba pozval, přijde a řekne ti: »Uvolni mu své místo!« a ty pak musíš s hanbou dozadu.“ O pokore nás poučuje i papež František, který ve své homilii v L'Aquile vysvětluje, že pokora nespočívá v tom, že se znehodnocujeme, ale spočívá ve zdravém realismu, který nás nutí uvědomit si své možnosti, ale také svou bídu. Pokora, která vychází z naší bíd, nás nutí odvrátit se od sebe a obrátit svůj pohled k Bohu (str. 2).

Pokora je také „zbraň“, která pomáhá neztratit pokoj srdce. Zná to asi každý:

Editorial

čas od času se v člověku probudí malá porce pýchy. Ale pokora právě pomáhá tuto pýchu udržet na uzdě, aby se z ní nestal hřích, ale aby zůstala na té úrovni, kdy si člověk zdravě věří a nepropadá malomyslnosti a pochybnostem o sobě – to by byl druhý extrém. Člověk musí být *humilis*, pokorný, tedy stát pevnými nohama na zemi, vědět, že je omezený svými náladami, zraněními, potřebami..., ale zároveň si věřit.

Jak pokoru a život podle evangelií uskutečňovat? Pohledme na životy svatých – nejsou právě oni naším vzorem a našimi učiteli cesty k Bohu? Jsou privilegovaným úhlem pohledu, z něhož můžeme nahlédnout na dobrou zprávu, kterou přišel hlásat Ježíš, totiž že Bůh je náš Otec a každý je jím milován. A v tomto čísle Světla můžeme rozjímat životy hned dvou svatých: sv. Marie Goretti a sv. Nila Mladšího. Oba jsou nám vzorem pokory, a to i přesto, že Marii bylo sotva 12 let, když dosáhla palmy mučednictví pro čistotu těla a duše. Z jejího životopisu víme, že její pokora a zbožnost i v mladším věku převyšovala mnohem starší mládež, ba i dospělé. Svatý Nil Mladší, ačkoli byl velmi vzdělaný a napsal mnoho teologických textů, nakonec se rozhodl stát se v pokore obyčejným mnichem, který odmítal vý-

značné církevní posty. Pokorným zůstal i přesto, že pro něho nakonec Bůh určil cestu pastýře mnišské komunity (str. 4).

Papež František nám ve své homilii v L'Aquile nastiňuje ještě jedno téma. A tím je odpuštění. Nestačí totiž být jen pokorný, ale musíme umět a chtít odpouštět. Kolikrát, Pane? Jednou, sedmkrát, sedmdesát, sedmkrát...? Musíme si uvědomit, že Bůh nám odpouští neustále, kdykoli jdeme a o odpuštění svých hříchů, které ho tak urážejí, ve svátosti smíření požádáme, kdykoli se z nich s lítostí vyznáme. Odpuštění je přechod od smrti k životu, od zkušenosti úzkosti a viny ke svobodě a radosti. To můžeme velmi pěkně vidět i na proměně Alessandra, vraha Marie Goretti. Sice mu ta cesta k lítosti trvala dlouho, ale i on díky modlitbám, Mariině přimluvě v nebi, a nakonec i posledního rozhovoru s biskupem z Noty na Sicílii pochopil, jak velkým a osvobozujícím zážrakem odpuštění je (str. 12).

Proto nám všem přeji, abychom nebyli zaslepeni jako ti ateisté, kteří ve své pýše tvrdili a tvrdí, že se ještě nikdy nestalo a nikdy se nestane, aby člověku narostla nová končetina (a přitom, jak se v článku P. Mieczysława Piotrowskiho SJ dočteme, i takové případy jsou zaznamenány a úředně zdokumentovány, str. 5), ale abychom s pokorou následovali svaté na cestě k Trojjedinému Bohu.

Tomáš Kiml

Nejlepší přípravou na dnešní setkání s Pánem je pro tebe výzva apoštola Pavla z druhého čtení: *Dobře bojuj pro víru.* V dalším listě k témuž „svému synu“ Pavel píše: *V posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chtějí peníze, vychloubační, pyšní, na cti utrhační, rodičů neposlušní, nevděční, bohaprázdni, bez citu, nesmířliví, pomlouvační, nevázaní, hrubí, k dobrému neteční, zrádci, drzí, nadutí a milující rozkoš víc než Boha.⁽¹⁾* Je to všechno osudná volba mezi Bohem a mamonem, která se přiklonila k té druhé možnosti. S tímto vědomím dovol svému Pánu, aby tě zavedl do typického domu služebníka mamonu.

Ježíš uvedl scénu podobenství: Takřka lakonicky, ale výstižně popisuje, jak propastné mohou být rozdíly v podmínkách, v jakých žijí nejen jednotlivci, ale celé národy na tomto světě. To, o čem mluví, není ojedinělý osud dvou lidských bytostí ani biblická nadsázka, ale krutá a stále se prohlubující skutečnost současné doby. Ne jeden, ale celé miliony Lazarů by s povděkem přijaly něco z toho, co se ze stolů bohatců odnáší do odpadu.

Tato skutečnost se stala až příliš samozřejmou. Pak je ovšem třeba si uvědomit, že stejně samozřejmý bude i velký obrat, jaký nastal u obou protagonistů Ježíšova podobenství. Pán jako by toto vyústění pokládal za tak samozřejmé, že se ani nezmiňuje o osobním soudu.

Dost možná, že je to pro tvůj cit příliš silný dojem a dá ti námahu dívat se na Lazarovo zubožené lidství. Co uděláš pro to, aby ses na něho díval tak jako spravedlivý Bůh, který za ním posílal svého andělského posla od svého trůnu a připravil mu slavné nanebevzetí?

Bohatec žil v nadbytku a hojnosti. Je to samo o sobě tak hříšné, aby za to zasloužil věčné zavržení? Pozorně poslouchej jeho slova: Neodsuzuje někdejší boháč a nyní odsouzenec sám sebe, když žebra o kapičku vody? Najednou by mu stačilo tak docela maličko, aby se cítil o něco lépe. Čím to, že ho to nenapadlo dříve? Dokud byl v jiném postavení a vidával u svých dveří zuboženého a trpícího Lazara, byli k ubožákovi pozornější psi než člověk, který se pro samý blahobyt stal zcela bezcitným.

V plameni se budou trápit nejen ti, kteří se dopouštěli zlého, ale skončí tam spolu

Nebezpečí hojnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.

s nimi i ti, kteří nezačali konat dobro. Ježíšovo evangelium není jen radostná zvěst pro ty, kteří trpí a strádají, ale také varovná výstraha pro ty, kteří mají všechno, jen ne soucitné srdce a dobrotivou lásku k bližním. Aby se jedněm mohlo dostat zadostičinění, musí se dostat stejné spravedlnosti těm druhým. Výsledek je ten, že je mezi nimi *nepřekročitelná propast.*

Ten, kdo mnoho vlastní, snadno upadá do omylu, že také mnoho může. Kde se nejvíce *překračuje a poskvrňuje nauka?* Je to právě v zemích, které si tak zakládají na svém blahobytu. Právě tam *si žijí zpupně na Siónu a bezstarostně u samařského moře, hoví si na divanech a jedí vybraná masa* a pranic se přitom netrápí nad *zkázou ubožáků.* Překrucují Boží slovo a přetvářejí si je ke svému obrazu, aby tak sami před sebou ospravedlnili oprávněnost a náročnost svého způsobu života. Vyžadují pro sebe maximální Boží shovívavost, ale sami u sebe nenacházejí prázdné pochopení pro chudé a ubohé.

Pozdní lítost přiměla bohatce požádat Abraháma, aby poslal oslaveného do jeho domu s varováním. Dobře si zapamatuj Abrahámovu odpověď: Ti, kteří nechtějí slyšet, neposlechnou, ani *kdyby někdo vstal z mrtvých.* Je to obraz nejvyšší duchovní bída a zaslepenosti, do které je přivedla služba mamonu: Neslyší Boží posly a přímo je zahánějí, protože nechtějí slyšet nic, co by narušilo jejich sebejistotu. Jejich tělo si hoví v blahobytu, ale duše je pokryta ranami více než Lazarovo tělo.

Nyní je na tobě, abys kolem těchto duchovních ubožáků nechodil stejně netečně jako bohatec kolem chudáka u svých dveří. Pros Pána, aby tě uchránil situace, kdy by sis sám *hověl a prozpěvoval* v Božím domě a neměl přitom oči a srdce otevřené jak pro bídu tělesnou, tak o to více pro bídu duchovní všude kolem sebe. Zpytuj pozorně sám sebe, zda se sám nepřejídáš duchovní samolibostí, a vyjdi ze svého duchovního pohodlí, ve kterém ses

Liturgická čtení

1. čtení – Am 6,1a.4-7

Toto praví všemohoucí Pán: „Běda těm, kdo si zpupně žijí na Sióně, bezstarostně na samařské hoře! Léhají na ložích ze slonoviny, hoví si na divanech, jídají jehňata ze stáda, telata vykrmená v chlévě. Prozpěvují si za zvuku harfy, vymýšlejí si jako David hudební nástroje. Z misek pijí víno, nejlepším olejem se natírají, ale nad zkázou Josefovou se netrápí. Proto nyní půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jásot povalečů!“

2. čtení – 1 Tim 6,11-16

Boží muži, usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře bojuj pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví, ti nařizují: Uchovej nauku bez poskvrny a bez úhony až do slavného příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten příchod nám ukáže ve svůj čas blahoslavený a jediný Panovník, Král králů a Pán pánů. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho neviděl, ani uvidět nemůže. Jemu patří čest a věčná moc! Amen.

Evangelium – Lk 16,19-31

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebřák – jmenoval se Lazar – plný vředů, a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a ještě k tomu přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebřák umřel

Dokončení na str. 13

zabydlel, a začni ošetřovat rány, napřimovat skličené a podávat chléb lačným. Tvůj Pán se snížil ze své věčné slávy a blaženosti, aby *vysvobodil vězně*, ale on se také *ukáže ve svůj čas, jediný Panovník, Král kralujících a Pán panujících.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ 2 Tim 3,1-4

Svatý Nil Mladší

Nebo též Nilus. Přídomek Mladší napovídá, že před ním se vyskytoval jiný světec téhož jména (sv. Nil Starší žijící na přelomu 4. a 5. stol.). On sám zemřel jako hodně starý – bezmála ve 100 letech.

Narodil se v kalábrijském Rosanu, a to někdy okolo roku 910. Jeho rodiči byli řečtí přistěhovalci, proto ho též pokřtili jako Mikuláše – na počest sv. Mikuláše z Myry, na východě velmi ctěného světce. V jižní Itálii, jež byla pod vlivem byzantských císařů, žilo Řeků hodně, měli vlastní byzantskou liturgii, což se později týkalo i Mikuláše.

Jako mladý muž se oženil, avšak z manželského svazku se netěšil příliš dlouho. Při jedné epidemii ovdověl a podle některých badatelů přišel i o maličkou dcerku. V průběhu dalších měsíců vše zvažil a rozhodl se odejít ze světa plného shonu a zbytek života strávit jako baziliánský mnich. (To ještě nevěděl, že po čase učiní další zásadní krok.) Byl přijat do kláštera San Nazario nedaleko Salerno. Přijal rovněž nové jméno – Nil, a to na počest v úvodu zmiňovaného světce.

Nil žil léta v mnišské komunitě, v níž vynikal zbožností, pokorou a askezí. Časem se v něm zrodila touha po poustevnickém způsobu života, jež stále rostla a nabývala na intenzitě. Dostal svolení od představeného, a mohl tak začít svůj sen naplňovat.

Neodešel ze svého domovského kláštera někam do vzdálené lokality, jen do nedaleké jeskyně, kterou nechal zasvětit ke cti sv. Michaela archanděla. Stanovil si velice tuhý režim bez jakýchkoliv úlev. Nilův den sestával z modlitby, manuálních prací, četby životopisů svatých a prepisování teologických textů, resp. psaní vlastních pojednání. Do toho připočteme přísnou askezi, jíž byl pověstný už v klášteře. Brzy vešel ve známost jako moudrý duchovní rádce, čehož okolní lid poměrně často využíval.

Přestože se nejednalo o nikterak snadné žití, začali k Nilovi po čase přicházet také zájemci o jeho následování. Tim prvním byl v roce 943 bl. Štěpán. Ten u něj setrval následujících šedesát let. Štěpán následoval o něco později jeho přítele, bl. Jiří.

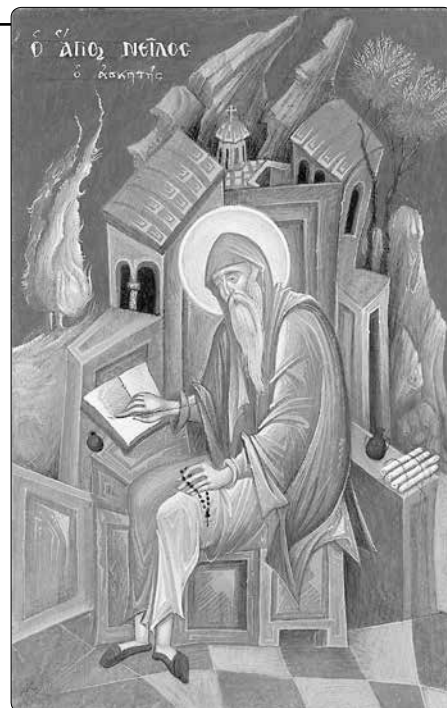
Když v letech 952–953 podnikli Saraceni další ze svých loupeživých výprav na italské území, odebrali se tři poustevníci do poustevny sv. Hadriána a sv. Natálie, v níž strávili nezměněným způsobem života následující čtvrtstoletí. Odtud vycházeli na misijní cesty do okolí a hlásali víru a nutnost pokání, důležité zvláště v pohnuté válečné době. Jejich snažení nepřišlo vniveč. Nilovi se podařilo zasáhnout srdce samotného císařova zmocněnce, jenž zanechal všeho a odešel do kláštera. Šlo o událost zcela výjimečnou, však o tom též nejen v Itálii mluvil kdekdo.

Nilův věhlas tak ještě více vzrostl a jeho poustevna se stala cílem cesty velkých zástupů žadatelů o radu, mezi nimiž nechyběli ani mocní tohoto světa, jako například Lev, vrchní velitel císařských vojsk, či Teofilaktos, metropolita diecéze Reggio Calabria. A hrnuli se další žáci. Ne každého pochopitelně velký poustevník přijal a ne každý jím nastavená pravidla vydržel zachovávat.

Když léta Páně 970 zesnul biskup rossanské diecéze, měli všichni jasno, kdo by měl nastoupit na jeho místo – Nil. Ten však odmítl s vysvětlením, že složil slib nepřijímat žádné titulatury. Odmítl i nabízenou velkou sumu peněz na vybudování kláštera pro zvětšující se komunitu jeho žáků a věnoval celou částku na opravy rossanské katedrály.

Psal se rok 978 a Apeninský poloostrov opět přepadli drancující Saraceni. Tak jako mnozí jiní opustil Nil se svými druhy své dosavadní obydlí a uchýlil se do oblasti u města Capui. Zde po čase rovněž obdržel nabídku na biskupský stolec a znovu odmítl. Raději se pak z tohoto území vzdálil a odešel do slavného benediktinského kláštera Monte Cassino, aby se zde od následovníků sv. Benedikta přiučil jejich způsobu komunitního života.

Předešla ho však nejen zpráva o jeho příchodu, nýbrž i sláva světce chodícího po této zemi. Mniši mu vyšli v ústřety v procesi s rozžatými svícemi, byl pro ně

druhým sv. Benediktem, druhým sv. Antoninem Poustevníkem.

Nil od nich následně obdržel menší klášter ve Valleluce, v němž se později setkal s naším sv. Vojtěchem. Právě kalábrijský poustevník nasměroval pozdějšího mučedníka, toužícího po jeho následování v baziliánské komunitě, k opatu Lvovi, řídicímu opatství sv. Bonifáce a Alexia v Římě. Později se nechal slyšet, že nikdy neviděl tak zbožného mladého muže, jako byl Vojtěch.

V Serperi pak Nil založil druhé opatství. K jeho nejznámějším počínům v Serperi patří obrácení kněžny Aloary na víru. Navštívil ho zde jako snad nejproslulejšího muže Itálie i císař Ota III. na své pouti do Gargana. Ten Nilovi, zhrozen bídnými poměry, jež v konventu panovaly, nabídl finanční výpomoc, díky níž by mohl nuzný klášterík alespoň trochu zvelebit. Někdejší bazilián však jeho dar nepřijal a poprosil císaře, aby peníze věnoval na dobročinné účely. Zbožný poustevník údajně tomuto ani ne dvacetiletému vladaři předpověděl brzkou smrt a nabádal jej, aby se dobře připravil na setkání se Stvořitelem. Nečele tři roky nato císař skončil...

S nevyčerpatelnými silami se Nil na prahu devadesátky pustil do výstavby třetího kláštera – Grottaferrata, povstaleho na obyčejné jeskyni, vzdálené asi 20 km od Říma. Podle legendy mu to místo ukázala Panna Maria, jejímž byl velkým ctitel. Zde také 26. září 1004 (občas se objeví i datum 27. prosince) dovršil počet svých dní.

Ztročení vírou v neexistenci Boha

Známý francouzský ateista Felix Michaud tvrdil, že jenom to, že by narostla amputovaná noha, by bylo zázrakem, který by nikdo nemohl zpochybnit. Podle něho se však nikdy v historii taková skutečnost nestala a zcela jistě se nikdy nestane.

Podobným způsobem vůdce reli-
giózního pozitivismu 19. století
– neurolog Jean-Martin Charcot
– zesměšňoval uzdravení v Lurdech tvr-
zením, že se nikdy nesetkal s případem,
že by narostla amputovaná končetina. Ve
stejném duchu se proslulý francouzský spi-
sovatel Emile Zola vydal do Lurd, aby ná-
sledně napsal, že všechno, co se tam dě-
je, je plodem fanatismu, iluzí, halucinací
nebo podvodů. Když literát sledoval čet-
ná poděkování za uzdravení před jeskyní
zjevení Matky Boží, měl se ironicky vyjá-
dřit: „Vidím hodně holí a berlí, ale nevi-
dím žádnou dřevěnou nohu.“

Ateisté z 19. století hluboce věřili v to,
že věda objasní všechna tajemství a jed-
nou odstraní všechno katolické „přeháně-
ní“. O tom, že existují nadpřirozené síly,
by je mohl přesvědčit – jak sami tvrdili
– pouze tak očividný fakt, jako např. že
vyroste odseknutá noha nebo ruka. Byli
si jisti, že něco takového se nikdy nestalo
a zcela jistě se to nikdy nestane. Tato jis-
tota volnomyšlenkářů vycházela z jejich
slepé víry v neexistenci Boha.

Přesvědčení nepřátel církve, že nikdy
nikomu nebyla zázrakem vrácena ampu-
tovaná noha nebo část kosti, se ale nesho-
dovalo s pravdou. Ti lidé si totiž neuvědo-
movali, že přesně takové zázraky, jakých
se dožadovali, už byly podrobně zdoku-
mentovány vědeckým badáním.

Uzdravení Petera van Rudderera

Jedním z nejdůkladněji prozkouma-
ných a zdokumentovaných zázraků bylo
okamžité uzdravení (spojené s okamžič-
tým nárůstem 6 centimetrů kosti) Petera
van Rudderera, belgického zahradníka z ob-
ce Jabbeke ve Flandrech. Dne 16. února
1867 mu padající strom pohmoždil
a tak nešťastně zlámal kosti pístelovou
a střelkovou jeho levé nohy, že muž zcela
přišel o šest centimetrů své kostní struk-
tury. Z tohoto úrazu vznikla mokvajících
rána. Osobní chirurg královské rodiny,
prof. Thiriart, spolu s lékařským konsi-
liem rozhodli o okamžitém amputování
postižené končetiny. Pacient to však roz-

hodně odmítl a navzdory velkému utrpe-
ní po dalších osm let nesouhlasil s ampu-
tací nohy.

V té době se jeho láska k Matce Boží
a Ježíšovi stále více prohlubovala. Dne
7. dubna 1875 se van Rudder, překonáva-
je strašnou bolest, vydal spolu se ženou
do Oostakker, kde byla vybudována kopie
jeskyně Matky Boží z Lurd. Když se
s velkými obtížemi dostal na místo, mod-
lil se z celého srdce před sochou Panny
Marie, prosil o odpuštění všech svých
hříchů a o to, aby mohl získat práci a za-
bezpečit svou početnou rodinu. V jednu
chvilku zahradník pocítil, že se v jeho tě-
le děje něco divného. Okamžitě odhodil

berle, utíkal k nedaleké soše a padl na ko-
lena u nohou sochy Matky Boží. Křik je-
ho ženy stojící opodál mu dal na vědomí,
že se vlastně stal zázrak!

Lékařská vyšetření potvrdila Petero-
vo úplné uzdravení – v jediné chvíli byla
v jeho noze doplněna chybějící kost dlou-
há přes šest centimetrů, spolu se šlachami,
žilami, svaly a kůží. Početné vědecké
expertízy potvrdily skutečnost úplného
a okamžitého mužova uzdravení, včetně
dotvoření celé chybějící kostní struktury
jeho levé nohy. Van Rudderův zaměstna-
vatel – hrabě Alberich du Bus, vysoký
představitel zednářské lóže –, když viděl,
co se stalo, obrátil se ke katolické víře.

Jeden z nejpozoruhodnějších zázraků v dějinách

Ještě více podobných zázračných
uzdravení se přihodilo v historii církve.
Mezi nimi je třeba připomenout detail-
ně prozkoumaný a zdokumentovaný zá-
zrak navrácení amputované nohy Migue-
lu Juanovi Pellicerovi po více než dvou
letech od její amputace. K tomuto zázra-
ku došlo v městečku Calanda, vzdáleném
118 km od Zaragozy, a byl nazván „el mi-
lagro de los milagros“ – čili „zázrak zá-
zraků“. Proslulý italský spisovatel Vittorio
Messeri představil detailně všechny doku-
menty a události s tímto zázrakem spoje-
né v knize *Znamení pro nevěřící*.

Miguelovi se stal vážný úraz při řízení
dvukolového vozu. Za jízdy usnul a spadl
tak nešťastně z muly na zem, že mu jedno
kolo přejelo přes pravou nohu a zranilo
a zlámalo mu pístel. Zraněného okamžič-
tě zavezli do nemocnice ve Valencii (v je-
jích archívech je dodnes možné vidět da-
tum jeho příjetí: 3. srpna 1637, pondělí).
Pobyt v nemocnici nepřinesl žádné zlep-
šení, ale Miguel hluboce věřil, že mu po-
mohou lékaři ze 300 km vzdálené Zara-
gozy, v proslulé Královské a všeobecné
nemocnici Naší Paní Milostné.

V zaragozské nemocnici lékaři muži
diagnostikovali rozvinutou gangrénu ve
zlámané pravé noze. Pro záchranu živo-
ta nemocného byla zapotřebí amputace

Peter van Rudder, rok 1893

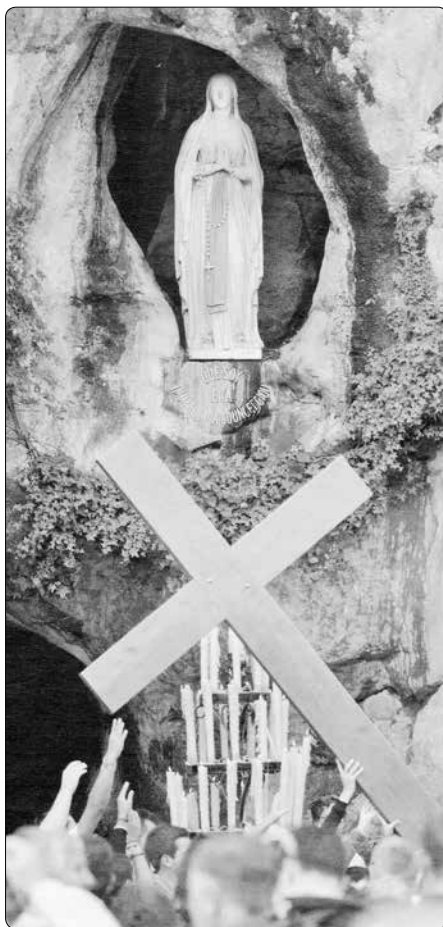
končetiny. Rozhodnutí odřezat opuchlou a od gangrény zčernalou nohu přijalo lékařské konsilium – v celé Aragonii známý prof. Juan de Estanga spolu s chirurgy Diegem Millaruelem a Miguelem Beltranem. Tito lékaři provedli amputaci pravé nohy Miguelu Pellicerovi „ve výšce čtyř palců pod kolenem“. Po amputaci chirurgové provedli kauterizaci [scelování ran pálením] pahýlu za pomoci rozžhaveného železa. Odřezanou nohu předali mladému praktikantovi Juanu Lorenzu Garcíovi, který ji spolu s kolegou pohřbil na hřbitově, v označeném místě, v hluboké jámě dlouhé 21 cm (i takové podrobnosti byly zaznamenány v procesní dokumentaci). V těch dobách bylo zacházení s lidským tělem spojeno s takovou úctou, že všechny jeho části byly pochovány na hřbitově. Než se rána po odnětí nohy zahojila, musel Pellicer ještě několik měsíců pobývat v nemocnici. Pobyt tam mu ukončili na jaře roku 1638; dostal tehdy dřevěnou protězu pravé nohy a berle.

Triadvacetiletý žebrající mladík bez nohy nebyl schopen sám se uživit, proto dostal oficiální povolení vybírat almužny u vchodu do baziliky Matky Boží del Pilar v Zaragoze, což pro něho znamenalo být žebračkem na plný úvazek.

Ve čtvrtek 29. března 1640, během pobytu v domě svých rodičů v Calandě, Miguel Pellicer po večeri kolem 22. hodiny zanechal v kuchyni svoji dřevěnou protězu a berle a šel spát, poskakuje po levé noze. Po modlitbě rychle upadl do snu.

Když Miguelova matka vešla do pokoje, kde spal její invalidní syn, uctila „nebeskou vůni“. Pozvedla olejovou lampičku a všimla si, že zpod pláště, pod kterým spal její syn, vyčnívalo ne jedno, ale dvě chodidla položená jedno přes druhé. Tehdy zavolala manžela. Vidouce spícího syna se dvěma zdravými končetinami, Pellicerovi pochopili, že se stal velký zázrak: jejich syn má zase pravou nohu! Vzbudili Miguela a řekli mu: „Podívej, narostla ti noha!“ Můžeme si představit mužovo překvapení a radost, když uviděl a pocítil, že má skutečně dvě nohy a že přestal být invalidou.

Ve světle lamp s olivovým olejem všichni důkladně prohlíželi jeho zázračně získanou nohu. Viditelná na ní byla jedna velká jizva po zlomení pístělové kosti během úrazu a také tři menší jizvy: po

*Massabielská jeskyně v Lurdech,
místo zjevení Matky Boží*

kousnutí psem v dětství, po vyjmutí nežitou a po škrábnutí trnovým keřem. Tyto jizvy očividnou podobou dosvědčovaly, že to byla tatáž noha, která byla amputována a pohřbena na hřbitově před dvěma roky a pět měsíců. Došlo tedy k zázračnému navrácení amputované nohy. Zachoval se exemplář místních novin *Aviso Historico* z 4. června 1640, ve kterých se psalo, že bylo provedeno zkoumání na nemocničním hřbitově v Zaragoze a nebylo tam nalezeno ani stopy po noze na místě jejího pohřbení.

Zvěst o nevidané události se rychle rozšířila po okolí. Lidé, kteří přišli do ubohého vesnického domku Pellicerů, se hlasitě modlili a děkovali Matce Boží i Ježíši Kristu za ten veliký zázrak. Všichni shromáždění cítili zázračnou „nebeskou“ vůni, která se udržovala v místnosti několik dní. Dalšího dne zrána přišel do domu Pellicerů probošt P. Herrero spolu s purkmistrem a nejvyššími představiteli místní správy a dva chirurgové, kteří po delší dobu zkoumali Juanovu pravou

nohu – všichni chtěli úředním a vědeckým způsobem potvrdit, že to všechno je pravda. Již 30. března, tedy den následující po zázraku, soudce první instance Marti Corellano, odpovědný za veřejný pořádek v Calandě, pořídil první oficiální dokument o této mimořádné události. A necelých 70 hodin od zázraku byl zhotoven představiteli církevního i světského vedení a lékařem notářsky ověřený dokument, sepsaný notářem a potvrzený deseti svědky, týkající se tohoto neuvěřitelného faktu, v němž se projevil „Boží zásah“.

Odřezaná noha, která po více než dvou letech v zemi jistě úplně shnila, byla díky bezprostřednímu zásahu Boha navrácena k životu a spojena se zbytkem žijícího těla. Jistě je to znamení a předpověď zmrtvýchvstání našich těl ve dni paruzie.

Skutečný šok zažil profesor Estanga – chirurg, který amputoval Miguelovi nohu a dva roky mu opatroval ránu v místě odnětí končetiny. Nyní mohl svědecky potvrdit, že ta část nohy, kterou odstranil, byla navrácena k normálnímu životu a fungování, a to způsobem lékařsky nevysvětlitelným. Podobný otřes zažili profesorovi asistující lékaři a nemocniční personál.

Je třeba zdůraznit skutečnost, že 8. května 1640 světské vedení Zaragozy vystoupilo s iniciativou na započetí procesu, který by vyjasnil všechny okolnosti spojené s divem v Calandě. Městská rada vybrala jako své představitele dva známé profesory a generálního prokurátora krále Filipa IV. Byl to proces veřejný a odehrával se při zachování všech úředních pravidel. Z akt procesu vyplývá, že fakt zázračného navrácení amputované nohy Pellicerovi byl tak očividný a jistý, že se proti němu neozval ani jeden hlas protestu či pochybností. Po 11 měsících práce soudního kolegia, 27. dubna 1641, vydal arcibiskup Zaragozy dekret, ve kterém potvrdil, že navrácení amputované nohy Miguelu Juanovi bylo možné jenom díky zázračnému zásahu Boha. Je to nepochybně jeden z nejpozoruhodnějších zázraků v dějinách, který potvrdili všichni obyvatelé Zaragozy, Calandy a okolních obcí.

Zázrak navrácení odřezané nohy Miguelu Pellicerovi se stal skutečností tak všeobecně známou v celém Španělsku, že se donesla i ke králi Filipovi IV. Po ukončeném procesu a po oficiálním králově vyhlášení o pravdivosti zázraku v říjnu ro-

ku 1641 Filip IV. pozval k sobě na audienci uzdraveného Miguela. Podílel se na ní celý diplomatický sbor a rovněž lord Hopton, ambasador Anglie. To právě on poslal anglickému králi Karlu I. podrobnou zprávu z této audience. Její text se zachoval do dnešní doby. Král Karel I., který byl rovněž hlavou anglikánské církve, byl natolik přesvědčen o pravdivosti tohoto zázraku, že jeho pravdivost obhajoval před pobouřenými anglikánskými teology.

Během setkání s Miguelem se Filip IV. rozrušil až k slzám a řekl, že vůči tak očividným skutečnostem již není zapotřebí handrkování a dalšího diskutování, ale je třeba s radostí přijmout a uctít tajemství Boží intervence. Následně vstal z trůnu, přistoupil k uzdravenému a poklekl před ním. Potom přikázal Miguelovi odhalit pravou nohu a políbil ji v místě, kde byla uřezaná. Byl to mimořádný hold, jaký vkleče složil svému poddanému – žebrákovi a analfabetovi – vládce světového impéria, král Filip IV.

Okamžité navrácení amputované nohy Pellicerovi bylo příkladným předvedením Božího působení, v celé historii neslychaným zázrakem. Tato událost je jistým znamením ukazujícím neopodstatněnost ironických tvrzení ateistů, že se nikdy nestalo, aby někomu narostla useknutá noha nebo ruka. Je to zcela jistě nepochybnitelný zázrak, přesně takový, jakého se dožadoval Voltaire a jiní ateisté – a navíc úředně potvrzený notářem hned po vzniku jeho existence a po výslechu kvalifikovaných svědků pod přísahou. Ernest Renan, který byl agnostikem a zarytým nepřitelem křesťanství, napsal, že k překonání ateismu by stačil jenom jeden věrohodný zázrak. Ve své ignoranci si byl jistý, že v historii nebylo žádného Božího zásahu.

Zázrak z Calandy k nám mluví o tom, že pro Boha je možné všechno. Tato událost neukazuje na působení jakéhosi záhadného Boha, ale na Božskou Osobu Ježíše Krista, na Boha v Trojici jediného, kterého On nám vyjevil. Tento zázrak je potvrzením učení katolické církve a jejich svátostí, její tradice, úcty prokazované Neposkvrněné Panně Marii a síle její přimluvy. „Maria tam učinila to, co v žádném jiném národě“ – tak zpívají do dnešního dne věřící každý rok během svátku Milagro (Zázrak) v Calandě a Zaragoze.

Místo zázraku, na němž byl zbudován kostel v Calandě

Zázrak z Calandy je znamením vyzývajícím nás k obrácení a k víře ve vzkříšení našich těl. Noha, která kvůli gangréně hnila – a proto ji museli amputovat a později pohřbit v zemi na hřbitově – se po 29 měsících navrátila k životu díky speciálnímu zásahu Božimu. Tento zázračný a ve svém druhu jedinečný fakt ukazuje na pravdu víry o našem zmrtvýchvstání – podobně se stane s těly všech lidí v den posledního soudu.

Skutečnost, že došlo k navrácení nohy, která byla dva roky předtím amputována, shazuje veškerou kompletní argumentaci

Isabel Guerra (nar. 1947): Zázrak z Calandy

argumentaci lidí zpochybňujících existenci Boha, takových jako například Richard Dawkins. Byl to známý ateistický polemik, který se ve své knize *Boží blud* pokoušel čtenáře přesvědčit, že lidé věřící v Boha jsou obětmi velmi nebezpečné imaginace. Ateismus, který je charakterizován intelektuální arogancí, dogmatismem a nedostatkem tolerance vůči názorům věřících lidí, v konfrontaci se skutečností zázraku z Calandy ztrácí veškerou oprávněnost bytí a ukazuje, že nikoliv víra v Boha, ale ateismus se opírá o fantazírování.

Zotročení ateistickou ideologií

Když se člověk věřící v Boha setká s událostmi a fakty, které mají zázračná znamení, neuzavírá se před nadpřirozeným rozměrem skutečnosti, ale je otevřený pro stále plnější poznávání Tajemství – a zachovává tedy svobodu při dalším hledání Pravdy. Kdo zase chce dojít k poznání celé Pravdy, musí – jak píše sv. Jan od Kříže: „(...) věřit v existenci Boha, který nepodléhá rozumu, vůli, představitosti ani žádnému smyslu. Boha v tomto životě není možné pochopit. Dokonce i jeho nejvyšší vnímání nebo poznání je nekonečně vzdáleno od toho, kým on skutečně je, a od jeho plného vlastnění.“ Proto jenom na náročné cestě víry se v člověku dovršuje proces jeho duchovního rozvoje a odhalování skrze nedostupné přirozené poznání nadpřirozené skutečnosti. Zatímco ateista, který zpochybňuje fakt existence Boha a samotnou možnost existence zázračných událostí, se stává nevolníkem doktríny, v kterou věří. Takto si ohraničuje rozsah a svobodu ve vyhledávání Pravdy, poněvadž předem tvrdí, že nemůže existovat nadpřirozená skutečnost, která se vymyká empiristickému prožitku člověka. Ateisté se stávají uzavřením sebe pro konečné poznání Pravdy otroky vlastní ideologie. Mnoho z nich vedlo a vede dál s velkým zanícením tažení proti víře v Boha, proti náboženství i věřícím lidem. Zotročení ideologií ateismu touží uspokojit jimi zachvívajícím neklidným svědomím radikálním odmítnutím duchovního rozměru skutečnosti na cestě poznání, kterou nabízí víra. Proto ateisté s velkou rozhodností popírají existenci zázračného dění, které se odehrávalo v historii lidstva, a všeho toho, co by mohlo zpochybňovat základy

Supplica

(naléhavá prosba) k sv. Terezii z Lisieux

jejich světonázoru. Tvrdí například, že vznik života a mikro- a makrokosmu je dílem náhody jako výsledek slepých sil přírody. V souvislosti s nejnovějším vědeckým bádáním je takové tvrzení zcela nesmyslné a profesor Antony Flew, který ateismus odmítl, je označil za „obyčejnou hromadu hloupostí“. Asi tak, jako by bylo možné věřit, že potom co se tajfun přezene úložištěm šrotu, vznikne pro pasažéry připravené letadlo...

Pamatujme na to, že v každé buňce lidského těla se nachází kód DNA, který obsahuje geniální záznam informace. V lidském genomu jsou tři biliony informací zapsaných v kryptografickém čtyřpísmenkovém kódu. Přechází je rychlostí tří písmenek za sekundu by představovalo 31 let. Vědecká zkoumání jednoznačně potvrzují, že informace obsažené v molekule DNA jsou od ní odlišné a ona je jenom jejich nositelem. Tak tedy v kódu DNA existuje inteligence, a informace v něm obsažené nejsou hmotou a nejsou energií. Ony informace jsou geniálním zápisem myšlenkového proudu, což ukazuje na existenci osobní inteligence Boha.

Objevení kódu DNA svědčí o tom, že ateismus nemá žádný logický základ a že je slepou vírou v náhodný vznik života i celého vesmíru.

Máme-li povědomí o tom, jak zázračně jsme byli stvořeni s tělem a nesmrtelnou duší, každým svým činem a myslí musíme vzdávat chválu všemohoucímu Bohu a odvážně bránit práva každého člověka od chvíle početí až do přirozené smrti.

Na rozdíl od ateistů jsou lidé věřící v Krista osvobozeni od ideologického zotročení. Jejich víra vychází z přijetí největšího zázraku, jakým bylo vtělení a zmrtnýchvstání Krista, i z toho neustále trávajícího zázraku, jakým je existence vesmíru – s jeho dokonalou harmonií, přírodními zákony, tajemstvím života na Zemi a myslícím a svobodným člověkem. Rozhodni a zarytí ateisté, kteří vědomě odmítají Boha, se nemohou vmlouvat, poněvadž – jak čteme v Písmu svatém: „Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.“ (Řím 1,20)

Ateistická ideologie nutí své vyznače k neustálému popírání nadpřirozené skutečnosti a možnosti existence různých

Ó slavná svatá Terezie od Dítěte Ježíše a svaté Tváře, milované dítě Otce, panno zasnoubená Synu a pokorná učitelko vyučovaná Duchem Svatým!

Zdravíme tě s radostí a přicházíme k tobě s důvěrou. Zázraků učiněných na tvou přímluvu je tolik, že se nedají spočítat; ty sama se ukazuješ jako přítelkyně a přímluvkyně všech, kdo se k tobě v čase potřeby utíkají.

Spoléháme se na tvou dětskou moc nad Otcovým srdcem. Z nebeského místa vidíš naše soužení a podle milostivého úradku Boží prozřetelnosti posíláš růže slitování těm, kdo vyhledávají tvou pomoc. Není žádná tělesná či duševní bída, na kterou bys ty neodpověděla s láskou. Ty, která jsi usilovala být láskou v srdci Církve, dokud jsi byla zde na zemi, jsi navždy láskou v srdci Církve z místa, které ti nyní náleží v nebi.

Sestup k nám, svatá Terezie. Pospěš k nám, kteří očekáváme růži z nebe, se znamením svého soucitu a zárukou své pomoci. Kdo by neslyšel o tvých záslulkách lásky na každém místě a na každém kontinentu? Kráčeš s námi, svatá Terezie, ať nesejdeme z tvé malé cesty.

Změň, prosíme tě, naši bázlivou a váhavou důvěru v důvěru, která je bezmezná a smělá, aby obětováním nás samých tajemství Boží milosrdné lásky, jak jsi ty sama sebe obětovala, naše důvěra mohla být jako ta tvá zdokonalena v kontemplaci svaté a adorované Ježíšovy Tváře: pokladu tvého srdce v tomto slzavém údolí a tvé vše převyšující radosti v jasu nebeské vlasti. Amen.

Z anglického originálu, publikovaného benediktinským převorstvím v Silverstreamu v Irsku, přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

ných zázračných znamení. V dějinách se neustále objevují fakta, která popírají základy ateistické ideologie. Jsou to vědecké výzkumy a nejrůznější zázračná znamení a události, kterými Bůh ukazuje na existenci nadpřirozeného rozměru skutečnosti. Zázraky jsou specifickou „promluvou“ Boha, výzvou určenou lidem zotročeným ateistickou ideologií, aby ji rozhodně odmítli a otevřeli se přijetí tajemství jeho lásky.

Pro všechny křesťany je víra v Krista spojená s vírou v největší div, jakým bylo Boží narození a Kristovo zmrtnýchvstání – s vírou ve znamení a zázraky, které zmrtnýchvstalý Pán neustále koná na přímluvu své Matky Marie a apoštolů i svatých. Pán Ježíš říká: „Neuvidíte-li znamení a zázraky, neuvěříte“ (Jan 4,48) a ukazuje na význam zázračných znamení, která dělá: „Slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ (Mt 11,5–6) Zázraky a nadpřirozená znamení provázejí neustále Boha v dějinách spásy. Jsou zázraky, které Kristus uskutečňuje ve sféře duchovní: odpuštění hříchů ve svátosti pokání; jeho reálná, osobní přítomnost v eucharis-

tických podobách. Každé obrácení nebo počátek víry a lásky v srdci člověka, odpuštění a láska k nepříteli – jsou vždy zázraky Boží milosti v lidské duši. Ježíš Kristus koná duchovní uzdravení rovněž v tělesné sféře člověka. Skrze ta mimořádná znamení touží posílit nebo vzbudit víru u lidí, aby otevírali svá srdce jeho všemocné lásce plné pokory a milosrdenství.

Opakujeme ještě jednou, že jediným základem a zdrojem víry pro každého křesťana je přijetí zázračných faktů Božího narození a zmrtnýchvstání Ježíše Krista. Každý, kdo tyto skutečnosti odmítá a nevěří v ně, přestává být křesťanem. A všechny další zázračné události mají za úkol oživovat a prohlubovat víru v reálnou přítomnost a spásné působení Boha, který se v lůně Panny Marie stal opravdovým člověkem, aby skrze smrt a zmrtnýchvstání uskutečnil naši spásu. Svatý Ambrož napsal: „Ti všichni, kteří odmítají Boha živého, klekají před »bohem nicoty«,“ a vybízel: „Služte Kristu, protože jenom on je jediným dobrým a milosrdným Pánem, který nezotročuje, ale obdarovává opravdovou svobodou.“

*Z Miujcie się! 5/2021 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Moderní encyklika proti modernismu (4 – dokončení)

O některých falešných názorech, které podkopávají základy katolické nauky

Aktuálnost encykliky sv. Pia X. *Pascendi Dominici gregis*

Filosofie sv. Tomáše Akvinského jako lék proti modernismu

Po udání příčin modernismu, totiž vše-
tečné zvědavosti, pýchy a nevědomosti,
a po poukázání na praktiky modernistů
při šíření jejich omylů předkládá encykli-
ka *remedia* – léčivé prostředky proti mo-
dernismu. Tato disciplinární nařízení
jsou z celé encykliky zřejmě nejvíce do-
bově podmíněna. Stálou platnost si však
podržuje prostředek, který je předkládán
hned jako první:

*Předně tedy, pokud jde o studia, chceme
a přísně nařizujeme, aby základem posvá-
tých studií byla scholastická filosofie. [...] Hlavní věcí je, že pokud nařizujeme sledo-
vat scholastickou filosofii, rozumíme tím
především onu, již učil sv. Tomáš Akvinský,
a chceme, aby zůstalo v platnosti všechno,
co o ní ustanovil náš předchůdce [...].*

Toto ustanovení sv. Pia X. je pochopi-
telné: Jak jsme viděli, kořenem zla mo-
dernismu je špatná filosofie: jak praví
přímo *Pascendi*, „ze sňatku falešné filoso-
fie s vírou zrodil se jejich systém, hemží-
cí se tolika a tak velikými bludy“. Proto
je třeba naopak vycházet ze zdravé filo-
sophie Andělského učitele, která víru ne-
ničí, ale jí slouží.

Poslední slova výše citovaného textu
ukazují na to, že sv. Pius X. ve svém do-
poručování sv. Tomáše Akvinského nava-
zuje na známou encykliku *Aeterni Patris*
papeže Lva XIII.⁽¹⁾ Podpora projevo-
vaná papeži Tomášově nauce není sice vý-
lučná – vždyť vedle sv. Tomáše Akvinské-
ho byl Církvi udělen čestný titul „učitele
Církve“ (*doctor Ecclesiae*) dalším 36 svět-
cům a světicím –, ale je něčím stálým
a neustává ani v dnešní době. Po moud-
rých a precizních vyjádřeních encykliky
Humani generis a po výzvě II. vatikánského
koncilu, aby se studium seminaristů
opíralo „o stále platné filosofické dědic-
tví“ (dekret *Optatam totius*, č. 15), je to

ho svědkem především encyklika *Fides
et ratio*. Svatý Jan Pavel II. v ní mimo jin-
é vyzdvihuje, že Tomášova „filosofie je
opravdu filosofie bytí a nejen pouhého
zdání“ (č. 44). Pak kriticky poznamenává:

*Jestliže jsem častěji [...] potvrzoval vý-
znam nauky „Andělského učitele“ a ne-
ustále žádal, aby se chápala jeho filosofie,
pak to bylo proto, že ne vždy byly dodržo-
vány směrnice učitelského úřadu s žádoucí
ochotou. V mnoha katolických školách v le-
tech po II. vatikánském koncilu bylo mož-
no pozorovat v této věci jistý úpadek zavině-
ný nejen menší vážností, které se dostávalo
scholastické filosofii, ale i obecně studiu fi-
losofie vůbec. (č. 61)*

Závěr

Co říci na závěr? Encyklika *Pascendi
Dominici gregis* a to, co ji doprovázelo,
bývají často hodnoceny velmi negativně.
Mnohdy se zdůrazňuje, že boj církevní
hierarchie proti modernistům byl málo
veden křesťanskou láskou a v nemálo pří-
padech bolestně postihl nevinné. I když
také zde platí, že je snadné věci soudit
a případně odsoudit poté, co se odehrá-
ly, a je to mnohem obtížnější, když právě
probíhají (jak se říká – „po boji je každý
králem“), můžeme s tím do určité míry
souhlasit: ovšem jen opravdu „do určité
míry“, neboť negativní rysy boje proti
modernismu jsou některými autory příliš
„přepínány“, až se mohou stávat jakousi
„černou legendou“.⁽²⁾ Ostatně kanonizač-
ní proces Pia X. se musel vypořádat s ná-
mitkami proti jeho boji s modernismem
a vypořádal se s nimi v jeho prospěch.⁽³⁾

V této souvislosti je také vhodné po-
znamenat, že sv. Pius X. nebyl rozhodně
tím, kdo by s velkým zadostiučněním ex-
komunikoval modernisty a pak je pone-
chal svému osudu. I když s velkou boles-
tí ve svém srdci a veden jedině povinností
svého úřadu chránit víru je exkomunikovat
musel, přesto se je i poté snažil zachránit
a pověřoval vhodné osoby – dnes mů-

žeme říci, svaté osoby –, aby s nimi byly
v kontaktu a hovořily s nimi: v případě
italských modernistů šlo o sv. Luigiho
Orioneho (1872–1940), zakladatele Ma-
lého díla Boží Prozřetelnosti (*Piccola ope-
ra della Divina Provvidenza*),⁽⁴⁾ a v případě
již zmiňovaného George Tyrrella o bl. Do-
ma Columbu Marmiona (1858–1923),
opata benediktinského kláštera v belgic-
kém Maredsous.

Především je však třeba mít na pamě-
ti, že modernismus skutečně bořil zákla-
dy křesťanské víry a že zákrok církevní
autority byl nutný. Bylo třeba hájit „smy-
sl pro víru“ (*sensus fidei*) prostých věř-
ících proti názorům některých myslitelů,
kteří ho svými názory uváděli ve zmatek
a napadali. Toho a také své odpovědnosti
v této věci si byl sv. Pius X. velmi jasně –
a můžeme dodat, velmi bolestně – vědom.

Při pohledu na dějiny Církve není mož-
né podléhat v duchu modernismu jejich
oddělení od všeho božského a nevychá-
zet z určitých teologických předpokladů.
K nim patří také to, že sv. Pius X. byl ja-
ko papež obdarován zvláštním petrinským
charismatem a jako Církvi kanonizovaný
světec osvěcen sedmerým darem Ducha
Svatého, takže ve velmi jasném a ostrém
světle viděl temnotu a nebezpečí moder-
nismu. Toto dvojí světlo Ducha Svatého
(spolu s pomocí solidních teologů) půso-
bilo, že jeho reakce v encyklice *Pascendi*
byla teologicky fundovaná a především
proniknutá pastýřskou moudrostí (*pru-
dentia pastoralis*).

Můžeme tudíž naše hodnocení ency-
kliky *Pascendi* a antimodernistického bo-
je sv. Pia X. vůbec uzavřít výstižnými slo-
vy jeho nástupce na Petrově stolci, dnes
již také svatého, totiž Jana Pavla II. Když
se v roce 1985 slavilo stopadesáté výročí
narození sv. Pia X. a sté výročí jeho bis-
kupského svěcení, vykonal zvláštní pouf
do Benátska po stopách svého svatého
předchůdce. Při této příležitosti také sla-
vil v neděli 16. června 1985 mši svatou
v Trevisu, při níž o sv. Piu X. řekl:

Zvláště jako papež prožíval svůj pontifikát „uprostřed mnoha bojů“ a jednal s odvahou, často nepochopen a s pláčem, avšak s rozhodnou vůlí zachránit církev před nebezpečím nauk vzdalujících od integrity evangelia. Pracoval s velkou upřímností, aby ukázal v plném světle zálužné záhyby modernismu, a s velkou odvahou, veden ve svém úsilí jedině touhou po pravdě, aby Boží zjevení ve svém podstatném obsahu nebylo znetvořeno.⁽⁵⁾

Duchovním postojem, jaký zaujímáme a máme zaujímat vůči nauce encykliky *Pascendi Dominici gregis* a jejímu potvrzení a rozvinutí následným učením magisteria, je tedy již zmiňovaná „náboženská poslušnost vůle a rozumu“. Můžeme také hovořit o ctnosti učenlivosti (*docilitas*), která nás vede k postoji žáků otevřených pro poučení: učitelem je zde papež a skrze něho a vpsledku samotný Ježíš Kristus, samotný Duch Svátý.

Podle RC Monitor 24/2014,
Vánoční příloha

(Upraveno a doplněno autorem)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Byla publikována 4. srpna 1879. Český překlad encykliky Václava Hlavatého se nachází v jeho knize *Rozbor filosofie sv. Tomáše Akvinského*. Praha: Dědictví sv. Prokopa, 1885, s. V–XLV.
- ⁽²⁾ Srov. Roberto de Mattei: «Introduzione». In: San Pio X: *Pascendi Dominici gregis: Sugli errori del modernismo*. Siena: Cantagalli, 2007, s. 9–44 [zvláště s. 11], kde se odvolává na vyjádření kardinála Tarcisia Bertoneho, státního sekretáře papeže Benedikta XVI.
- ⁽³⁾ Srov. Sacra Congregatio Rituum: *Romana: Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Pii X: Disquisitio circa quasdam obiectiones modum agendi Servi Dei respicientes in modernismi debellazione una cum Summario Additionali ex officio compilato*. [Civitas Vaticana]: Typis Polyglottis Vaticanis, 1950.
- ⁽⁴⁾ Srov. Michele Busi – Roberto de Mattei – Antonio Lanza – Flavio Peloso: *Don Orione negli anni del modernismo*. Introduzione Annibale Zambarbieri. Milano: Jaca Book, 2002.
- ⁽⁵⁾ In: *Insegnamenti di Giovanni Paolo II: VIII, 1: 1985 (gennaio-giugno)*. Città del Vaticano: Libreria Editrice Vaticana, 1986, s. 1849–1855 [zde s. 1850–1851].

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ŘÍJEN 2022

Úmysl papeže: Za církev otevřenou všem

Modleme se, aby církev, věrná evangeliu a odvážná při jeho ohlašování, byla místem solidarity, bratrství a otevřenosti a stále více žila v atmosféře synodality.

Národní úmysl: Za volby do senátu

Modleme se, aby nově zvolení senátoři vykonávali svůj úkol poctivě a spravedlivě.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Modlitba za mír a pokoj ve světě, v rodinách i v každém lidském srdci

Růžencové Bratrstvo blahoslavené Panny Marie a sv. Dominika si dovoluje pozvat všechny lidi dobré vůle k modlitební iniciativě **Růženec 24 hodin**, která se bude konat **ve dnech 6. – 7. října 2022 v klášterním kostele Neposkvrněného Početí Panny Marie v Olomouci**. Přidejte se k nám i Vy v modlitbě **za mír a pokoj ve světě, v rodinách i v každém lidském srdci**. Tato čtyřiatřicetihodinová modlitba bude zahájena ve čtvrtek slavnostní mší svatou v 18 hodin a zakončena bude v pátek 7. října v den památky Panny Marie Růžencové.

„Svatá Matko a neporušená Panno, Královno posvátného růžence, kéž všichni, kdo slaví tvou svatou památku a v modlitbě posvátného růžence se s vírou obrací k tvému Synu, mocně pociťují, že jim pomáháš.“

Pokora, odpuštění, mírnost

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

Silou pokorných je Pán, ne strategie, lidské prostředky, logika tohoto světa, výpočty... ne. Je to Pán. V tomto smyslu byl Celestýn V. odvážným svědkem evangelia, protože žádná logika moci ho nemohla uvěznit a řídit. Obdivujeme v něm církev, která je svobodná od světské logiky a plně svědčí o Božím jménu, jímž je Milosrdenství. To je jádro evangelia, protože milosrdenství znamená vědět, že jsme milováni v naší bídě. Nelze pochopit milosrdenství, pokud nerozumíme vlastní bídě. Být věřícím neznamená přiblížit se obskurnímu a děsivému Bohu. List Židům to připomíná: „Nestanuli jste jako Izrael před tím, co je hmatatelné: před »hořícím ohněm, temnotou, mráкотou, bouří, zvukem polnice a před hlasem Božích slov«, při němž posluchači prosili, aby toho byli ušetřeni.“ (Žid 12,18-19) Ne. Ne, draží bratři a sestry, ne, přiblížili jsme se k Ježíši, Božímu Synu, který je milosrdenstvím Otce a láskou, která zachraňuje. Ale milosrdenství je on: jen milosrdenství může promluvit do vlastní bídy. Pokud si někdo z nás myslí, že může dosáhnout milosrdenství jinak než skrze vlastní utrpení, zvolil špatnou cestu. Proto je důležité porozumět vlastní realitě.

LAquila po staletí uchovává dar, který jí zanechal sám papež Celestýn V. Je to výsada připomínat všem, že s milosrdenstvím, a pouze s ním, může být život každého muže a ženy prožíván s radostí. Milosrdenství je zkušenost pocitu přijetí, obnovy, posílení, uzdravení, povzbuzení. Mít odpuštění znamená prožívat tady a teď to, co se nejvíce blíží vzkříšení. Odpuštění je přechod od smrti k životu, od zkušenosti úzkosti a viny ke svobodě a radosti. Kéž je tento chrám vždy místem, kde se můžeme smířit a zažít milost, která nás postaví na nohy a dá nám další šanci. Náš Bůh je Bohem možností: Kolikrát, Pane? Jednou, sedmkrát, sedmdesátkrát... On je Bůh, který ti vždycky dá další šanci. Buďte chrámem odpuštění, ne jen jednou za rok, ale vždy, každý den, chápete? Takto se buduje mír - skrze přijaté a darované odpuštění.

Ale začít je třeba od vlastní bídy a hledat v ní, jak dojít k odpuštění, protože i ve vlastní bídě vždy najdeme něco ze světla, které je cestou k Pánu. Je to on, kdo v bídě vytváří světlo. Například dnes ráno jsem si na to vzpomněl, když jsme dorazili do LAquila a nemohli přistát: hustá mlha, všechno bylo tmavé, nešlo to. Pilot vrtulníku kroužil, kroužil, kroužil... na konci uviděl malou díru a (udělá gesto) vletěl tam, podařilo se mu to: je to mistr. A já jsem si pomyslel: totéž se děje s bídou, s naší vlastní bídou. Tolikrát se tam díváme, kdo jsme: nic, méně než nic; a kroužíme, kroužíme... ale někdy Pán udělá malou skulinku: „Vejdi tam, to jsou Pánovy rány.“ A milosrdenství existuje, ale je ve vaší bídě. Tam je prostor, který ti Pán ve tvé bídě udělá, abys do něj mohl vstoupit. Milosrdenství, které přichází ve tvé, v mé, v naší bídě.

Draží bratři a sestry, zemětřesení vás velmi zasáhlo a jako lidé se snažíte vstát a postavit se na nohy. Ti, kdo trpěli, si však musí umět svého utrpení vážít, musí pochopit, že v temnotě, kterou prožili, dostali také dar pochopit bolest druhých. Můžete uchovávat dar milosrdenství, protože víte, co znamená ztratit všechno, vidět, jak se rozpadá to, co jste vybudovali, opustit to, co vám bylo nejdražší, cítit ztrátu těch, které jste milovali. Milosrdenství si dokážete vážít, protože jste zažili trápení.

Každý člověk může v životě, aniž by nutně musel zažít zemětřesení, zažít takřka „zemětřesení duše“, které ho postaví do kontaktu s jeho vlastní křehkostí, omezeností a bídou. Při této zkušenosti může člověk přijít o všechno, ale může se také naučit opravdové pokoře. Za takových okolností se člověk může nechat životem rozběsnit, nebo se může naučit mírností. Pokora a mírnost jsou tedy vlastnosti člověka, jehož úkolem je střežit milosrdenství a vydávat o něm svědectví. Ano, protože když k nám přichází milosrdenství, je to proto, že ho střežíme, a také proto, abychom o tomto milosrdenství mohli vydávat svědectví. Je to dar pro mě

ubohého: milosrdenství - ale toto milosrdenství musí být předáváno i druhým jako dar od Pána.

Je tu však i varovný signál, který nás upozorňuje, že jdeme špatnou cestou, a dnešní evangelium nám to připomíná (srov. Lk 14,1.7-14). Jak jsme slyšeli, Ježíš je pozván na oběd do domu jednoho farizeje a pozorně sleduje, jak se mnozí předhánějí, aby získali nejlepší místa u stolu. To mu dává podnět k vyprávění podobenství, které zůstává platné i pro nás dnes: „Pozve-li tě někdo na svatbu, nesedej si dopředu; vždyť mezi pozvanými může být někdo váženější, než jsi ty, a ten, kdo vás oba pozval, přijde a řiká ti: »Uvolni mu své místo!« a ty pak musíš s hanbou dozadu.“ (v. 8-9) Lidé si příliš často myslí, že jejich hodnota závisí na tom, jaké místo na tomto světě zaujmají. Člověk není místo, které zaujímá; člověk je svoboda, které je schopen a kterou plně projevuje, když zaujímá poslední místo, nebo když je pro něj vyhrazeno místo na kříži. Křesťan ví, že jeho život není kariérou na způsob tohoto světa, ale kariérou na způsob Boha, který o sobě říká, že přišel, aby sloužil, a ne aby si nechal sloužit (srov. Mk 10,45). Dokud nepochopíme, že revoluce evangelia spočívá v tomto druhu svobody, budeme i nadále svědky války, násilí a nespravedlnosti, které nejsou ničím jiným než vnějším projevem nedostatku vnitřní svobody. Kde není vnitřní svoboda, tam se prosazuje sobectví, individualismus, egoismus, útlak a všechna tato neštěstí. A ta se pak ujímají vedení.

Bratři a sestry, kéž je LAquila skutečně hlavním městem odpuštění, hlavním městem míru a smíření! Kéž LAquila dokáže všem nabídnout onu proměnu, kterou Maria zpívá v Magnificat: „Mocné svrhl z trůnů, ponížené povýšil“ (Lk 1,52); tu, kterou nám Ježíš připomněl v dnešním evangeliu: „Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ (Lk 14,11) A právě Marii, kterou uctíváte titulem *Spása lidu LAquila*, chceme svěřit rozhodnutí žít podle evangelia. Kéž na její mateřskou přímlovu dosáhne odpuštění a pokoje celý svět. Vědomí vlastní bídy je krásou milosrdenství.

*Přeložil Petr Vacík,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)*

Nebe nad močály (12)

Životopisný román sv. Marie Goretti (16. 10. 1890 – 6. 7. 1902)

Paprsky milosti

Ředitel věznice, pod jehož dozorem měl trávit další roky vězení, byl lidumil. Záleželo mu na tom, aby se vězňové polepšili. Dobrota srdce mu vnukla, jak obměkčit i zatvrzelce. Brzo vyzozoroval, že Alessandro se nedá vyburcovat ze své strnulosti. Ale když se mladému vrahovi podíval do očí, četl v nich víc, než kdyby se vrah k čemukoliv přiznal. Knot jeho duše ještě úplně nevyhasl. Bylo u něho třeba zkušené ruky. Jak působila dobrota ředitele na našeho vězně, to se dozvíme z jeho vlastního vyprávění.

„V trestnici Noto jsem měl ředitele a byl to prvotřídní člověk. Každého vězně přijal a trpělivě vyslechl. Všem vykal. Každého vybídl, aby si sedl a nikoho neposlal pryč. Aby ho potěšil, podal mu kus chleba. V kanceláři měl vždycky připravené dva pecny chleba pro ty, co k němu přijdou. Na svátek sv. Konráda, 28. srpna, nás zavolał on a jeho paní. Každému nám dal vlastnoručně hrozen ze svého vinohradu a řekl bratrsky: »Tyto hrozny jsou všechny pro vás. Nekoupil jsem je na trhu, ani mi je nikdo nedaroval. Jsou to hrozny z mé vinice. A povím vám ještě více: Sám jsem je trhal, abyste věděli, že na vás myslím a že vás mám rád. Jezte tedy vesele...« Ředitel přicházel mezi nás často. S příjemným úsměvem se ptal na naše názory a vyzvídal, co potřebujeme. Byly to dva kusy chleba s jedním zlatým srdcem.“

Alessandro jedl ve své cele bobulku za bobulkou. Nedovedl si vysvětlit, proč je mu u srdce tak dobře. Tolik roků ani jedno laskavé slovo, a teď takový obrat. Přemýšlel. Teď mohl pracovat s ostatními vězni a hovořit s nimi. Vězni věděli všecko, co se děje ve světě. Jeden věděl to, druhý ono. A co se dověděl jeden, to rychle patřilo všem. Alessandro ještě stále mnoho četl. Hltal knihy, časopisy, noviny, které mu dával ředitel. Život byl pro něj snesitelnější než ve věznici Regina coeli. Ale vždycky přicházela noc a v noci ho svědomí tvrdě hryzalo. Nedalo se umlčet a vězeň mu musel naslouchat. „Jsem dare-

bák. Zabil jsem toho anděla.“ – „Sandro, Sandro, nedotýkej se mne!“ Jakým přízvukem to povídala! Co mě dovedlo k něčemu takovému? „Sandro, Sandro, přijdeš do pekla!“ – „Poslouchej, Marietto, jestli jsi v nebi, nemohla by ses tam za mě přimluvit, abych nepřišel do pekla? Věčné zatracení, to je věčný žalář ve tmě.“ Jednou v noci měl zvláštní sen. Sám ho několikrát vypravoval. „Zdálo se mi, že jsem v krásné zahradě, plné bílých květin a lilii. Najednou se objevila Marietta v bílém šatě a pobízela mě:

»Vezmi si.« A já jsem trhal. Ale jak jsem ty lilie držel v náručí, viděl jsem, jak se pomalu proměňovaly na malé plamínky.“

Když procitl, byl jako vyměněný. Led roztál. Jeho duše ožila. Mohl plakat. A plakal tak, že horké slzy padaly k zemi. V jeho duši zasvitla naděje. Marietta se mu ukázala. Byly to její oči, její postava, její hlas. Ona žije a chtěla mu to povědět. Dala mu darem květy z nebeské zahrady. A ty malé plamínky? Co asi znamenaly?

„Umíš si vysvětlit, co se stalo s Alessandrom?“ ptal se potom ředitel Rizzo Fiacovento své manželky. „Nevím, ale mám dojem, že se zcela změnil, jako kdyby se probudil z dlouhého spánku.“

Alessandro své tajemství neprozradil. Cítil, jako by tím snem byl posvěcen. Už nechtěl být zlý, špatně jednat. „Pane Bože, vid', že mě už nepošleš do pekla?“ zaprosil nesměle. „Marietto, zachrániš mě? Odpustila jsi mi? Vždyť jsi mi dala lilie z nebeské zahrady.“

* * *

Diecéze Senigallia, ve které se Marietta narodila, jí chtěla postavit sochu. Biskup Tito Cucchi se znovu podrobně informoval o životě mučednice. Od její smrti už uběhlo osm roků. Biskupa zajímal i její vrah. Kde asi nyní je? Pověřil dva advokáty, aby vypátrali jeho pobyt. Když zjistili, že je v trestnici Noto na Sicílii, psal biskup tamějšímu biskupovi. Poslal mu no-

viny a knížku, která vyprávěla o Mariettině smrti. Prosil ho, aby se doptal na vraha, ujal se jeho duše a odevzdal mu tyto tiskoviny.

Jednoho dne se otevřely dveře Alessandrovy cely a strážník velmi uctivě uvedl jakéhosi kněze lepšího zevnějšku. „Jsem zdejší biskup. Rád bych si pohovořil s Alessandrom Serenellim. Chtěl bych vědět, jak se máte.“

Alessandro stál jako zkamenělý. Biskup se posadil na stoličku a laskavě mu

pokynul, aby si sedl blíž. Biskup? Vězeň si vzpomněl, jak byl kdysi u bířmování. Tehdy měl právě sedm roků. To byla událost, když přišel biskup! Chodil na bířmování každý druhý nebo třetí rok. Lidé si klekali do prachu ulice

a žehnali se. Biskup měl fialověčervené roucho, na prsou se mu blýskal zlatý kříž a na ruce, jíž žehnal, zlatý prsten. To si pamatuje dodnes. Tento pán měl rovněž fialověčervený okraj na klerice a na ruce krásný prsten. Biskup v mé cele! Alessandrovi se skoro zastavilo srdce. Po chvíli slavnostního ticha se biskup vypytał na jeho život. Otázky se hluboko zařezávaly do vrahova srdce. Ale zvláštní věc! Dostal chuť odpovídat. Poprvé od hrozného činu ho cosi pobízelo, aby se přiznal. Musí se držet a ovládat, neboť by nejraději před šlechtným knězem padl na kolena. Ten mu však nepřestával mluvit do duše. Najednou klečel vrah na kolenu a ukryl svůj obličej do dlaní. Biskup viděl, jak mu mezi prsty tečou slzy.

„Já jsem ji zabil! Zabil jsem Mariettu. Byla čistá jako pramen, taková nevinná, zbožná a dobrá. Vždycky nám udělala všecko, co jsme si přáli. Vždycky byla laskavá a veselá. Byl to anděl. Byla to svěťice a já ji zabil.“

Biskupem to otrásl. „Zavraždil jsem ji! Já jsem netvor, vidím to. To se nedá napravit, to je velký dluh, to se nedá splatit.“ – „Ale dá,“ hovořil biskup a hlas se mu třásl. „Dá se to splatit, když budeš chtít. K tvému pokusu přidá božský Vykupitel svou krev a vina bude smířena. Podívej se, Alessandro, musíš také trpět. Máš ještě dvacet roků trestu. Obětuj všecko utrpení za smíření této viny. Důvěřuj tomu, kte-

rý přišel zachránit ztracené. On nosil domů ztracené ovečky na svých ramenou.“

„Ale já jsem vrah,“ řekl beznadějně.

„I za tebe Kristus zemřel.“ Alessandro se zase rozplakal a znovu mu zazněla v duši slova Marietty: „Sandro, přijdeš do pekla.“ Biskup mu položil ruku na rameno. „Nevěříš, že se Marietta za tebe stále přimlouvá? Bůh jí nic neodpře, protože ti odpustila.“

„Právě o tom nemám žádnou jistotu.“

– „Ale já to vím, dobře mě poslouchej. Její poslední slova byla: Odpouštím mu z lásky k Pánu Ježíši a v nebi ho chci mít u sebe.“ Alessandro se podíval upřeně na biskupa. Pomalu se v jeho očích rozsvěcovalo. „Doopravdy to tak povídala?“ – „Doopravdy. Tady v novinách a v té knížce je to všechno vypsané. Jen čti.“ – „Teď už rozumím, proč mi dávala lilie z rajské zahrady.“ – „Co, jaké lilie?“ – „Měl jsem podivný sen...“ A Alessandro pomalu a přerušovaně vypravoval, co zažil ve snech. Biskup si zřetelně představoval bílou postavičku Marietty uprostřed nebeských květů a jak se bílé lilie v Alessandrově náruči proměňovaly na drobné plameny. – „Hle, člověk musí přijít do vrahovy cely, aby spatřil kousek nebe,“ pomyslel si biskup. Na chvíli se odmlčel. Potom vstal a řekl: „Synu, dám ti požehnání.“ Alessandro se přezehnal tak pomalu a nábožně, jak ho to kdysi učila Marietta. „To tedy ještě nezapomněl,“ pomyslel si biskup a dveře se za ním zavřely. Alessandro zůstal sám. Sáhl po knížce a novinách. Obrázek. Ale kdež, tak nevypadala! Byla přirozenější, mnohem přirozenější. Alessandro se ponořil do čtení. Knižka mu kreslila obraz, ale byl trochu znetvořený a zkreslený. A přece je to on. Alessandro. Ano, tak to udělal. Přibrousil si bodlo a špičkou vražedného nástroje ubodal Mariettu.

„Já jsem netvor, já jsem vrah!“ vykřikl. „Zločinec, bídník!“ Hlava mu klesla na stůl a rozplakal se. Když potom zdvihl hlavu, padl jeho zrak zase na knihu. Listoval, až přišel k místu, kde se psalo o Mariettině smrti. Její poslední slova. Ano, je to tu. Odpustila mu a chce ho mít v nebi u sebe.

„Marietto!“ vykřikl znovu. „Je to pravda? Udělám všechno, jen abych mohl být s tebou v nebi. Jen mně, ubohému, pomoz! Vždyť jsi mi vždycky pomohla. Čis-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

a andělé ho odnesli do Abrahámovy náruči. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl z dálky Abraháma a v jeho náruči Lazara. A zvolal: »Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň koneček prstu ve vodě a ovláží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.« Abrahám však odpověděl: »Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veli-

ká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.« Boháč řekl: »Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otrovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.« Abrahám odpověděl: »Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!« On však odporoval: »Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.« Odpověděl mu: »Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.«

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH, 1. října 2022 • P. Martin Sedloň, OMI - misionář milosrdenství

Téma: „Na hlubinu s modlitbou Páně“

PROGRAM: 15.30 tematická přednáška v Emauzích • 16.30 růženec a svátost smíření

• 17.00 mše svatá. Živý přenos mše svaté můžete sledovat na www.klokoty.cz.

Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a Obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Zveme Vás na mezinárodní česko-slovenskou **POUŤ NA TURZOVKU**, která se koná **na slavnost sv. Václava, 28. září 2022**. Duchovní doprovod P. Jaroslav Stříž. Mše svatá je ve 12.30 hodin v kapliče zjevení, s večeřadlem.

tila jsi mi boty, prala prádlo. Nemohla bys mi nyní z nebe pomoci vyprat hříchy? Podívej se, jak musím trpět!“

Řediteli neušlo, že biskupova návštěva Alessandra velmi změnila. Proto se nedivil, když Alessandro prosil o dovození napsat biskupovi dopis. „Sám to nedokážu, neovládám pravopis. Ale můj kamarád napiše, co mu budu říkat, když dovolíte. Potřeboval bych papír a pero. Jak se oslovuje pan biskup?“ Za chvíli seděli dva zločinci při světle svíčky. Jeden hovořil a druhý psal.

„Moc se nediv, že přiznávám všechno,“ přerušil Alessandro diktování, když zpozoroval, jak se pisař mračí. – „Proč připomínáš, že jsi vinen?“ – „Ale on byl takový laskavý, že mu nemohu lhát.“ A tak psal list tohoto znění:

Vaše Excellence, nejdůstojnější pane! Nemohu vyslovit, kolik útěchy se dostalo mé bolesti naplněné duši při rozhovoru s Vaší Excelencí. Vyjadřuji Vám tímto nejupřímnější díky. I když je pravda, že jsem se dal ve chvíli poblouznění strhnout k takové strašné vraždě, kterou zákon potrestal, přece nemohu říci, že bych v okamžiku činu chtěl konat jenom zlo. Moje slabost i nedosta-

tek životních zkušeností zavinily, že jsem se dal svěst ke kroku, který dnes trpce oplakávám. Dobře si uvědomuji, že jsem připravil o život nevinnou, která se do poslední chvíle bránila. Bránila svou čest, nechtěla povolit mé náruživosti, která mě dohnala ke strašnému a politováníhodnému skutku. Přiznávám veřejně svůj zločin a prosím Boha i opuštěnou rodinu za odpuštění.

Doufám, že i mně se dostane odpuštění jako tolika jiným na světě. Prohlašuji to před Vámi, Excellence, v naději, že to uznáte a odpustíte mi, že jsem v mladické nezkušenosti způsobil tolik zla. Doufám též, že modlitby Vaší Excellence spojené s mými modlitbami vyprosí u Boha, který všechno řídí, pro mě odpuštění a nešťastné zemřelé pokoj a požehnání. Libám ruce Vaší Excelenci a prosím o odpuštění.

10. listopadu 1910
Alessandro Serenelli

(Pokračování)
Redakčně upraveno

Pramen: Nebe nad močály. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2008. Druhé, přepracované vydání, dotisk. (Kniha je vyprodaná.)

Pondělí 26. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Marek Orko Vácha II. – vědec a kněz
7:00 V pohorách po horách: Soutěska Raggaschlucht – Vysoké Taury **7:10** Záznam koncertu z kostela sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé (SHF 2009) **8:10** Poletuchy: Na skok do Ústí nad Labem **9:10** Práce jako na kostele **9:30** Outdoor Films s Josefem Bosákem (101. díl): Arménie a válečný konflikt v Náhorním Karabachu **10:55** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viac ako pieseň (4. díl): Jana Zubajová a pieseň Verny Boh **13:05** Dokořán: S Jirím Suchým **14:05** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **14:35** Patagonie: Misionářský sen **14:50** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: Přednáška P. Petr Smolek – Kdo je člověk **16:00** V souvislostech **16:20** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Bursou, relativistická astrofyzika 1. díl **17:00** Neboj se doplnout aneb Umění doprovázet (2. díl): Nelze sloužit Bohu i mamonu **17:20** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovsko – Bítov – Bílý kříž [P] **18:00** Sedmihlásky (125. díl): Vrtěné – Páso dívka páva, Keď sem išel kolem panské zahrady **18:05** Příběhy Starého Zákona: Sodoma a Gomora **18:10** Víra do kapsy [P] **18:30** Funny Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 **18:50** Hovory z Rekovic: Katarína Salayová-Jurkovičová **19:05** Setkání: Karel Smetana – kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litvle **19:10** Vezmi a čti: Září 2022 [P] **19:25** Poutníci času: S Helenou Cvrnerovou **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:30** Tíha oběti [P] **21:30** ARTBITR – Kulturní magazín: Jistebnický kancionál [P] **21:45** Nebe nad hlavou [P] **22:05** Kulatý stůl **23:30** Cvrlikání (81. díl): Robert Křestfan & Druhá tráva **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 27. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Ilja Racek **6:55** Podzimní festival duchovní hudby 2022. A. Dvořák: Svatební košile **9:10** V souvislostech **9:30** Tam, kde začínají kořene **9:50** Nebe nad hlavou **10:05** Noční univerzita: Jiří Grygar – Osmá múza astronomie **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Absolventi – paní Anna Poláková **13:20** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahorečení **13:40** V pohorách po horách: Soutěska Raggaschlucht – Vysoké Taury **14:00** Za obzorem: Den Charity [L] **14:30** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **15:10** Biblická studna: S Matoušem Jaluškou **16:15** Muzikanti, hrajte **16:45** V pohorách po horách: Lovoš – České středohoří **16:50** Nededza **17:15** Setkání: Olga Haláková – Bečov nad Teplou **17:25** Kambodža pohledem zblízka **18:00** Sedmihlásky (125. díl): Vrtěné – Páso dívka páva, Keď sem išel kolem panské zahrady **18:05** Příběhy Starého Zákona: Abrahámová oběť **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **18:40** Animované biblické příběhy: Beránek Boží **19:15** Risknout to **19:25** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:30** Buon giorno s Františkem [L] **21:15** V pohorách po horách: Moravský kras – Dražanská vrchovina **21:25** Za obzorem: Den Charity **22:00** Grotesky Bustera Keatona: Když se Frigo ženil **22:55** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **23:25** Terra Santa News: 21. 9. 2022 **23:50** Magazín Mary's Meals **0:10** Za tajemstvím šumavských lesů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 28. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: František Václav Lobkowitz – biskup **7:00** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2022 **7:20** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **7:50** Sněhurka a sedm trpaslíků: Divadlo Víti Marčíka **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Mše svatá z Národní svatováclavské pouti ve Staré

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Boleslavi [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Přejeme si... [P] **12:30** Podzimní festival duchovní hudby 2018. J. B. Foerster: Kantáta Svatý Václav **13:40** Vezmi a čti: Září 2022 **14:05** Ohlédnutí za návštěvou papeže Františka v Kazachstánu **16:10** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2022 **16:30** Noční univerzita: ThDr. Josef Hromádka – Sv. Vojtěch a Václav – předchůdci našich evropských cest **17:40** Setkání: Pavel Klíma – kostel Nejsvětější Trojice v Malšicích **18:00** Sedmihlásky (125. díl): Vrtěné – Páso dívka páva, Keď sem išel kolem panské zahrady **18:05** Příběhy Starého Zákona: Ezau a Jakub **18:10** Strýček Emu: Svatováclavský **18:20** Tíha oběti **19:25** Terra Santa News: 28. 9. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:10** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **21:40** Noční univerzita: Lukáš Kovanda – Změny ekonomického uspořádání světa [P] **22:40** Uganda: Nechte mě jít a zemřít **23:10** Generální audience papeže Františka **23:35** Svatá Kateřina Labouré: tichý posel Lásky **0:30** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovsko – Bítov – Bílý kříž **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 29. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jiří Černý – novinář a hudební publicista **7:00** Poutníci času: S Helenou Cvrnerovou **7:15** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorníky **7:25** Kambodža pohledem zblízka **7:50** Terra Santa News: 28. 9. 2022 **8:15** Nic než národopis **9:10** Zachraňme kostely: kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřičkově **9:30** Kulatý stůl **10:55** Peru – Osm sester **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Víra do kapsy **13:05** Nordens Tone na Folkových prázdninách **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Když bolí duše: Náboženství a psychika člověka **15:10** Kaplani naděje: Ondřej Doskočil a Ludmila Míchalová Mikšíková **15:25** Ukrajina – Nádherné svědectví sester z Ukrajiny **16:00** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2022 **16:20** Příběhy psané životem: Neobyčejný dar **17:00** Tasovický Mojiš: Klement Maria Hofbauer **18:00** Sedmihlásky (125. díl): Vrtěné – Páso dívka páva, Keď sem išel kolem panské zahrady **18:05** Příběhy Starého Zákona: Josef Egyptský **18:15** Ovečky: 27. neděle v mezidobí [P] **18:40** Grotesky Bustera Keatona: Frigo plave **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:30** Benefiční večer aneb talkshow s Ivou Janžurovou pro kapli v Lúčce **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Královna a matka Chorvatů **0:50** Do varu s Maxem Kašparů: Krize životních hodnot **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 30. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jan Royt – ikonograf, historik **7:00** Muzikanti, hrajte: Orchester Grande Moravia **8:00** Křešice **8:08** Setkání: Miluše Horská **8:20** Godzone ženská konference 2020 (2. díl): Blížkosť a púšť **9:10** Klapka: S Katrin Taubingerovou **10:10** Setkání: Eva Rajchmanová – Slovácká chalupa v Dolních Bojanovicích **10:20** Tíha oběti **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Vezmi a čti: Září 2022 **13:05** Galerie ve Velké Rači **13:20** ARTBITR –

Kulturní magazín: Jistebnický kancionál **13:35** Funny Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 **14:05** Poutníci času: S Kateřinou Šrámkovou **14:20** V pohorách po horách: Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **14:30** Nebe nad hlavou **14:45** Na pořadu rodina (13. díl): Pěstounská rodina **15:45** Vietnam **16:00** Buon giorno s Františkem **16:45** Oživení studené války? **17:15** Mexiko – země indiánů **17:25** Na startu **18:00** Sedmihlásky (125. díl): Vrtěné – Páso dívka páva, Keď sem išel kolem panské zahrady **18:05** Příběhy Starého Zákona: Mojiš **18:12** Noemova Archa **19:02** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Šalamounovy ostrovy **19:15** Výběrčí nájemného **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:30** Kulatý stůl: Svatý Václav dnes [L] **21:55** Outdoor Films s Abhejali Bernardovou: Extrémní dálková plavkyně – Oceans Seven **23:30** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **23:45** Historiky (5. díl): Nevedela som, že sa blížim k vyhoreniu **23:55** Stopy ve sněhu **0:50** Do varu s Maxem Kašparů: Nemoci dneška **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 1. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Boris Jirků – malíř **7:00** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **7:40** Setkání: Bohuslav Procházka **7:50** Sedmihlásky (125. díl): Vrtěné – Páso dívka páva, Keď sem išel kolem panské zahrady **7:55** Animované biblické příběhy: Beránek Boží **8:25** Ovečky: 27. neděle v mezidobí **8:50** Strýček Emu: Svatováclavský **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **9:40** Víra do kapsy **9:55** Viac ako pieseň (5. díl): Lucia Launerová a pieseň Můj Abba **10:05** Godzone konference (5. díl): Nanovo – o. Ján Buc **10:35** Historiky (7. díl): Zlyhal som, ale Boh mi ukázal, že v ňom som stále dobrý **10:45** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Dopolední program a katecheze: CSM Hradec Králové – středa **13:15** Pod lampou **15:15** Kaplani naděje: Michal Hrnčiarik **15:30** Haná úrodná a neznámá: MFF Strážnice 2022 [P] **17:05** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **17:35** Dřevěné návštěvy: Václav Plechatý [P] **18:00** Slovo na neděli: 27. neděle v mezidobí [P] **18:20** V souvislostech [P] **18:40** Přejeme si... **19:00** Cena Celestýna Opitze: Kostel sv. Šimona a Judy v Praze [L] **20:45** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Bursou, relativistická astrofyzika, 2. díl [P] **21:25** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina [P] **21:35** Mezi pražci: Říjen 2022 [P] **22:25** František **0:40** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 2. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Bohdan Hezczo a Robert Mayer – minoritští bratři **6:55** Plnou parou do srdce Beskyd **7:35** Poutníci času: S Helenou Cvrnerovou **7:50** Jak potkávat svět: S Milanem Švihálkem **9:25** Slovo na neděli: 27. neděle v mezidobí **9:50** Nebe nad hlavou **10:05** Vezmi a čti: září 2022 **10:30** Mše svatá [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** V souvislostech **12:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:35** Dřevěné návštěvy: Václav Plechatý **14:05** Muzikanti, hrajte **14:35** Dobrodružství před kamerou (22. díl) **15:40** František **18:00** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:05** Animované biblické příběhy: Ježíš žije! **18:35** Ovečky: 27. neděle v mezidobí **19:00** Strýček Emu: Anděl strážní [P] **19:10** Animované příběhy velikánů dějin: Leonardo da Vinci (1452–1519) **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Dokořán: S Milanou Králíčkovou [P] **21:10** Missio magazín: Říjen 2022 [P] **21:30** Grotesky Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **21:55** Buon giorno s Františkem **22:35** Cvrlikání (91. díl): Speciální díl na téma odvahy **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:40** Fotografa lidských duší **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 26. 9. o 20:20 hod.:

A teraz čo? (Ako priviesť človeka k obráteniu?)

Ako môžem pomôcť blížnemu človeku, ktorý nemá tú milosť zažívať vzťah s Bohom, alebo odišiel z cesty viery a odmieta ho? Ako ho môžem priviesť k obráteniu?

Utorok 27. 9. o 16:05 hod.: V škole Ducha (Ekumenizmus a ako pápež František vidí ekumenizmus)

Duchovná obnova s Mons. Mariánom Gavendom, nakrútená v Kúpeľoch Nimnica.

Streda 28. 9. o 16:55 hod.: Moja misia – magazín

Za Nitrou sa nachádza Orechov dvor, ktorý je miestom, kde vysídlili rómskych neprispôsobivých občanov mesta. Už 10 rokov na tomto území pôsobia saleziánky a medzi nimi aj sestra Anna Chrkavá, ktorá v relácii Moja misia – magazín priblíži misijnú činnosť na Orechovom dvore a aktivity Materského centra.

Štvrtok 29. 9. o 16:05 hod.: Fundamenty (Deklarácia o kresťanskej výchove)

Uvažovanie nad dokumentami II. vatikánskeho koncilu.

Piatok 30. 9. o 20:40 hod.:

Stopy Krista v Ríme (dokumenty)

Aký bol pôvod a historický dopad relikvií umučenia Krista a jeho učeníkov, ktoré sa dostali do Večného mesta? Film skúma najnovšie výsledky archeologických vykopávkov pri chráme sv. Pavla za hradbami a pri hrobe sv. Petra vo Vatikáne.

Sobota 1. 10. o 20:30 hod.:

Najväčší dar

Dokudráma predstavuje odpustenie ako najúčinnejšiu zbraň pri riešení aj neriešiteľných situácií. Jedine sila odpustenia dokáže ukončiť konflikty. Svedectvá ľudí z rôznych krajín potvrdzujú, že tento najväčší dar vždy funguje...

Nedeľa 2. 10. o 20:35 hod.:

Tajomstvá Vatikánu (Divízie Jeho Svätosti /4) (dokument)

Táto časť je venovaná histórii a súčasnosti pápežskej gardy. Uvidíme členov gardy počas príprav a prisahy regrútov, ako aj pri osobnej audiencii, ktorú im v ten deň udeľuje pápež.

Zveme Vás do VEČEŔADLA MKH v kostele Nejsvätější Trojice ve Zdoukách v nedeli 2. 10. 2022 v 15 hod.

Schádzame se již 23. rok. Tomuto večerádlu bude předsedať P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové.

Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii.

Večeradlo bude zakončeno mší svatou.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. ZÁŘÍ – 1. ŘÍJNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 9.		PO 26. 9.		ÚT 27. 9.		ST 28. 9.		ČT 29. 9.		PÁ 30. 9.		SO 1. 10.			
Antifona	919	1029	934	1045	1722	1941	1527	1721	1533	1728	1734	1953	1741	1961		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	1723	1941	1527	1722	1533	1728	1734	1953	1742	1961		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1528	1722	1534	1729	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	1724	1942	1528	1723	1534	1729	1735	1954	1743	1962		
Antifona k Zach. kantiku	718	810	939	1050	1524	1718	1529	1723	1535	1729	1735	1954	1542	1737		
Prosby	924	1034	939	1050	1724	1943	1529	1723	1535	1730	1724	1943	1744	1963		
Závěrečná modlitba	718	810	1523	1717	1524	1718	1529	1724	1536	1730	1541	1737	1542	1738		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	1264	1402	792	890	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	1529	1724	1535	1730	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1265	1403	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1530	1724	1536	1731	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	718	810	943	1054	957	1071	1529	1724	1536	1730	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 24. 9.															
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1525	1719	1531	1725	1537	1732	1736	1955	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1703	1919	1531	1726	1537	1732	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1703	1919	1715	1932	1537	1732	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1526	1720	1531	1726	1540	1735	1737	1956	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	718	810	719	811	948	1060	1526	1720	1532	1727	1540	1735	1737	1956	719	811
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1526	1721	1532	1727	1540	1735	1731	1950	1028	1147
Záv. modlitba	718	810	718	810	1523	1717	1529	1724	1529	1724	1536	1730	1541	1737	719	812
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Nedeľa 25. 9. – 26. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Am 6,1a.4-7
 Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10
 Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina!* Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: 1 Tim 6,11-16
 Ev.: Lk 16,19-31

Pondělí 26. 9. – nezávazná památka sv. Kosmy a Damiána

1. čt.: Job 1,6-22
 Ž 17(16),1.2-3.6-7
 Odp.: 6b (*Popřej mi sluchu, Bože, slyš mé slovo!*)
 Ev.: Lk 9,46-50

Úterý 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Job 3,1-3.11-17.20-23
 Ž 88(87),2-3.4-5.6.7-8
 Odp.: 3a (*Kěž pronikne k tobě má modlitba, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 9,51-56

Středa 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9-21
 1 Kron 29,11abc.11d-12a.12bcd
 Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade všim.*)
 2. čt.: 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24
 Ev.: Mt 16,24-27

Čtvrtek 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9-10.13-14
 nebo Zj 12,7-12a
 Ž 138(137),1-2a.2bc+3.4-5
 Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)
 Ev.: Jan 1,47-51

Pátek 30. 9. – památka sv. Jeronýma

1. čt.: Job 38,1.12-21; 40,3-5
 Ž 139(138),1-3.7-8.9-10.13-14ab
 Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
 Ev.: Lk 10,13-16

Sobota 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Job 42,1-3.5-6.12-16
 [hebr. 1-3.5-6.12-17]
 Ž 119(118),66.71.75.91.125.130
 Odp.: 135a (*Jasnou tvář ukaž svému služebníku, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 10,17-24

MARIÁNSKÁ ÚCTA

PANNA MARIA, MATKA USTAVIČNÉ POMOCI

Sestavil P. Stanislav Příbýl, CSsR • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Obraz Panny Marie, Matky ustavičné pomoci, je jednou z nejrozšířenějších podob Panny Marie vůbec. Nalezneme ho v kostelích, kaplích i domech, tedy na všech cestách lidského života, který je někdy poznamenán bolestí a smutkem. Matka ustavičné pomoci je uctívána na celém světě, o což se zasloužili především redemptoristé, vždyť postavili více než sto kostelů nesoucích tento mariánský titul. V Čechách a na Moravě se můžeme s obrazem Panny Marie, Matky ustavičné pomoci, setkat ve všech kostelích, kde redemptoristé působí. K Matce Boží ale nepřicházíme jenom proto, abychom ji prosili o pomoc v našich různých pozemských potřebách, chceme si připomínat také její ctnosti a učit se jim od ní. Toužíme, aby nás vedla k Ježíši a abychom s její pomocí dosáhli spásy. K naplnění této touhy mohou přispět i modlitby a nověna z této knížečky.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x145 mm, 72 stran, 49 Kč*

OBJEVIT TAJEMSTVÍ RŮŽENCE

P. ThDr. Jan Balík

Růženec patří k pokladům modlitby. Publikace P. Balíka nabízí sedm setkání nad růžencem. Pomůže především mladým lidem a jejich společenstvím, ale inspiraci v něm najdou i lidé dospělí. Knížka metodicky ukazuje na různé způsoby této modlitby. O růženci nejen hovoří, ale čtenáře vede také k tomu, aby přečtené zakusil v praxi – při modlitbě.

*Sekretariát Sekce pro mládež ČBK v nakladatelství
Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, doplněné vydání
Brož., 124x189 mm, 142 stran, 120 Kč*

TAJEMSTVÍ SVATÉHO RŮŽENCE • PODIVUHODNÉ TAJEMSTVÍ SVATÉHO RŮŽENCE, JIMŽ SE PŘIČINUJEME O SVOU SPÁSU

Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu

Z francouzštiny přeložil Jiří Stejskal

Nadčasový misionář Ludvík Grignion z Montfortu (1673–1716) promlouvá k mariánským ctitelům i váhavým duším přes zdánlivou hradbu tří staletí, jež se na první pohled zračí v kompozici díla (výklady po pěti desátcích s desíti růžemi), ale hlavně v naprosté odevzdanosti Panně Marii – zkušenostnímu i citovému základu osobní spirituality, a to vlastní i spřízněných duší. Dílo autor určil „kněžím, hříšníkům, zbožným duším, malým dětem“. Objasňuje cennost svatého růžence v jeho původu, modlitbách, rozjímáních o životě a utrpení Krista, v jeho přitahování milostí, v nesčetných konkrétních dívech a zázracích. Tři tradiční řady tajemství jsou aktuálně doplněny slovy sv. Jana Pavla II. o růženci světla. V závěru tohoto spisu se setkáváme s velmi emotivní, silnou Grignionovou osobní modlitbou, nazvanou „Nový růženec neboli Korunka k Panně Marii“.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., 124x189 mm,

224 stran, 229 Kč

RŮŽENCOVÁ TAJEMSTVÍ

Kapesní brožurka obsahující krátké myšlenky k jednotlivým desátkům růžence, dále návod, jak se modlit růženec, a loretánskou litanii.

Trapistky

Brož., A6, křídový papír,

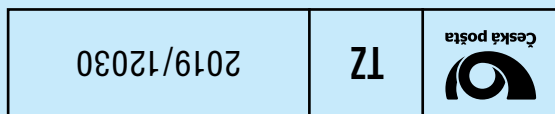
20 stran, 35 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc**